

การพัฒนาแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม*

DEVELOPMENT OF A PARTICIPATORY INTERNAL SUPERVISION MODEL
TO PROMOTE THE COMMUNITY OF PROFESSIONAL LEARNING OF THE SCHOOL
UNDER THE JURISDICTION THE SECONDARY EDUCATIONAL
SERVICE AREA OFFICE, MAHA SARAKHAM

ร้อยรัตน์ แก้วพิพัฒน์ธำรง*, สุเทพ เมย์ไธสง, จิราภรณ์ ผันสว่าง

Roirat Kaewphiphatthomrong*, Suthep Maythaisong, Jiraporn Phansawang

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬารามราชวิทยาลัย วิทยาเขตร้อยเอ็ด ร้อยเอ็ด ประเทศไทย

Program in Education Administration, Mahamakut Buddhist University Roi Et Campus, Roi Et, Thailand

*Corresponding author E-mail: roirat.kea@student.mbu.ac.th

*Tel: 084-265-4554

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของรูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน 2) ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลการวัดองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กับข้อมูลเชิงประจักษ์ และ 3) พัฒนาและสร้างรูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมให้เหมาะสมกับบริบทสถานศึกษา การวิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยและพัฒนา แบ่งการดำเนินการออกเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 การวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการนิเทศภายใน ระยะที่ 2 การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดลด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และระยะที่ 3 การประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม จำนวน 520 คน ได้มาจากการสุ่มแบบชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก รวม 90 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1) การวางแผนการนิเทศ 2) การดำเนินการนิเทศอย่างเป็นระบบ 3) การสะท้อนผลและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ 4) การติดตามประเมินผลเพื่อการพัฒนา โมเดลการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี โดยมีค่าความเชื่อมั่นเชิงโครงสร้าง (R^2) อยู่ระหว่าง 0.615 - 0.848 และรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำไปใช้จริงในระดับสูง สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาระบบนิเทศภายในของสถานศึกษา เพื่อส่งเสริมการทำงานร่วมกันของครูและผู้บริหาร และยกระดับคุณภาพการศึกษาได้ยั่งยืน

คำสำคัญ: การนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม, ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ, สมรรถนะครู, สมรรถนะผู้บริหารสถานศึกษา, การพัฒนารูปแบบ



Abstract

This research aimed to 1) Investigate the components and indicators of a participatory internal supervision model for promoting professional learning communities in schools, 2) Examine the consistency of the measurement model of components and indicators with empirical data, and 3) Develop a participatory internal supervision model appropriate to the school context. The study employed a research and development (R&D) approach and was conducted in three phases: Phase 1 involved analyzing problems and needs related to internal supervision; Phase 2 focused on examining the construct validity of the model using confirmatory factor analysis; and Phase 3 evaluated the appropriateness and feasibility of the model by experts. The sample consisted of 520 school administrators and teachers from schools under the Secondary Educational Service Area Office in Maha Sarakham Province, selected through stratified random sampling. The research instruments included questionnaires, interview forms, and evaluation forms for assessing the appropriateness and feasibility of the model. Data were analyzed using descriptive statistics and confirmatory factor analysis. The results indicated that the participatory internal supervision model comprised four main components with a total of 90 indicators: 1) Supervision planning, 2) Systematic supervision implementation, 3) Reflection and knowledge sharing, and 4) Monitoring and evaluation for development. The measurement model showed a good fit with the empirical data, with construct reliability (R^2) ranging from 0.615 to 0.848. Furthermore, the developed model demonstrated a high level of appropriateness and feasibility for practical implementation. It can be applied to enhance internal supervision systems in schools, promote collaboration among administrators and teachers, and sustainably improve educational quality.

Keywords: Participatory Internal Supervision, Professional Learning Communities, Teacher Competence, School Administrator Competence, Model Development

บทนำ

จากผลการติดตามและประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม พบว่า ยังประสบปัญหาและข้อจำกัดหลายประการ ได้แก่ การบูรณาการคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนที่ยังไม่ครอบคลุมทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ ผู้เรียนจำนวนหนึ่งยังขาดทักษะการคิดวิเคราะห์เชิงระบบ ครูบางส่วนยังขาดความสามารถในการออกแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งระบบการนิเทศภายในยังขาดความเป็นเอกภาพ ขาดความต่อเนื่อง (พิมพ์นธ์ เดชะคุปต์ และเพียรวิทย์ ยินดีสุข, 2559) และขาดกลไกการมีส่วนร่วมอย่างเป็นรูปธรรม ส่งผลให้การพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้และคุณภาพผู้เรียนยังไม่บรรลุเป้าหมายที่คาดหวัง (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม, 2568)

จากประเด็นปัญหาดังกล่าว การนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมจึงได้รับการยอมรับในวงวิชาการว่าเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาวิชาชีพครู เนื่องจากเป็นกระบวนการที่เปิดโอกาสให้ผู้บริหาร ครู และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมกันวางแผน ดำเนินการ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ อันนำไปสู่การสร้างวัฒนธรรมความร่วมมือ และการเชื่อมโยงองค์กรสถานศึกษาให้เป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community: PLC) อย่างแท้จริง งานวิจัยเชิงประจักษ์ชี้ให้เห็นว่า ระบบการนิเทศภายในที่มีองค์ประกอบครบถ้วน



ได้แก่ ปัจจัยสนับสนุน ขอบข่ายการนิเทศ กระบวนการนิเทศ และผลลัพธ์ของการนิเทศ มีความสัมพันธ์โดยตรงกับการยกระดับคุณภาพครูและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน (นวพรรณ อินตะวงศ์ , 2565)

เมื่อพิจารณาบริบทของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม ซึ่งมีความแตกต่างจากพื้นที่อื่นทั้งด้านทรัพยากร สภาพพื้นที่ และคุณภาพผู้เรียน การนำรูปแบบการนิเทศภายในเชิงแนวคิดทั่วไปมาใช้โดยตรงอาจไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของสถานศึกษาในพื้นที่ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม เพื่อใช้เป็นกลไกสำคัญในการส่งเสริมการทำงานร่วมกันของครูในลักษณะชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ และสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาอย่างยั่งยืน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม, 2568)

ดังนั้น การศึกษาค้นคว้าจึงมุ่งพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม โดยคำนึงถึงทั้งความเที่ยงตรงทางทฤษฎีและความเหมาะสมเชิงปฏิบัติการ ผลการวิจัยคาดว่าจะ成为ประโยชน์ต่อการยกระดับคุณภาพครูและ ผู้เรียน เสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ และเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนสถานศึกษาให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติและเป้าหมายการพัฒนาการศึกษาในอนาคตอย่างเป็นรูปธรรม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลการวัดองค์ประกอบและตัวบ่งชี้การนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม
3. เพื่อพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research & Development) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิจัย 3 ระยะ ดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของรูปแบบการวิจัยดำเนินการโดยการวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิด หลักการ ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ แหล่งข้อมูลได้จากการวิเคราะห์เอกสารและการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 9 ท่าน ซึ่งเป็นผู้บริหารสถานศึกษาและครูแกนนำจากโรงเรียนที่ได้รับรางวัล Best Practice ได้แก่ โรงเรียนนาเชือกพิทยาสรรค์ โรงเรียนพยุภุมิวิทยาคาร และโรงเรียนบรือวิทยาคาร เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการโดยการศึกษาเอกสารควบคู่กับการสัมภาษณ์เชิงลึก จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ออกความ จัดหมวดหมู่ และวิเคราะห์เชิงเนื้อหา เพื่อสังเคราะห์เป็นองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของรูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม

ระยะที่ 2 การตรวจสอบโมเดลการวัดด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) ประชากรในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม จำนวน 2,180 คน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 520 คน ได้มาด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิและการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการโดยการแจกและรวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่



ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน เพื่อทดสอบความตรงเชิงโครงสร้าง และความเชื่อมั่นเชิงโครงสร้างของโมเดล

ระยะที่ 3 การสร้างและประเมินรูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมดำเนินการสร้างรูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม แหล่งข้อมูลได้จากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้ปฏิบัติ รวมทั้งสิ้น 45 ท่าน ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 15 ท่าน และผู้บริหารสถานศึกษาและครูหัวหน้ากลุ่มสาระ/ครูวิชาการ จำนวน 30 ท่าน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการโดยการประเมินรูปแบบจากผู้ให้ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิด้วยสถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบลำดับที่ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้การหาค่าความเหมาะสมโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) จากการตัดสินใจของคุณของผู้เชี่ยวชาญ และการทดสอบสหสัมพันธ์แบบลำดับที่เพื่อหาความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม มีผลการวิจัย ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของการพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ผลการวิจัยระยะที่ 1 ซึ่งเป็นการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของการพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม พบว่า รูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม 2) สมรรถนะการนิเทศภายในของครู 3) สมรรถนะการนิเทศภายในของผู้บริหารสถานศึกษา และ 4) ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โดยองค์ประกอบด้านการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมสะท้อนกระบวนการทำงานร่วมกันของผู้บริหารและครู ตั้งแต่การวางแผน การดำเนินการนิเทศ การประเมินและสะท้อนผล ตลอดจนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง องค์ประกอบด้านสมรรถนะการนิเทศภายในของครูมุ่งเน้นความสามารถในการออกแบบและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ การนิเทศและปรับปรุงการสอน การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมในชั้นเรียน และการเรียนรู้ร่วมกันในชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ขณะที่องค์ประกอบด้านสมรรถนะการนิเทศภายในของผู้บริหารสถานศึกษามุ่งเน้นภาวะผู้นำเชิงวิชาการ การจัดระบบนิเทศภายใน การประเมินคุณภาพการศึกษา การสร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ และการบริหารจัดการทรัพยากรเพื่อพัฒนาครู ส่วนองค์ประกอบด้านชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสะท้อนการดำเนินงานของสถานศึกษาที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน การมีภาวะผู้นำร่วม การทำงานเป็นทีม การใช้ข้อมูลและการสะท้อนผลเพื่อพัฒนา และการสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ร่วมกันอย่างยั่งยืน ผลการศึกษาระยะนี้ทำให้ได้กรอบองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่มีความชัดเจน ครอบคลุมทั้งมิติกระบวนการ สมรรถนะ และผลลัพธ์ ซึ่งเหมาะสมสำหรับนำไปใช้เป็นฐานในการพัฒนา และตรวจสอบรูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมในระยะต่อไปของการวิจัย

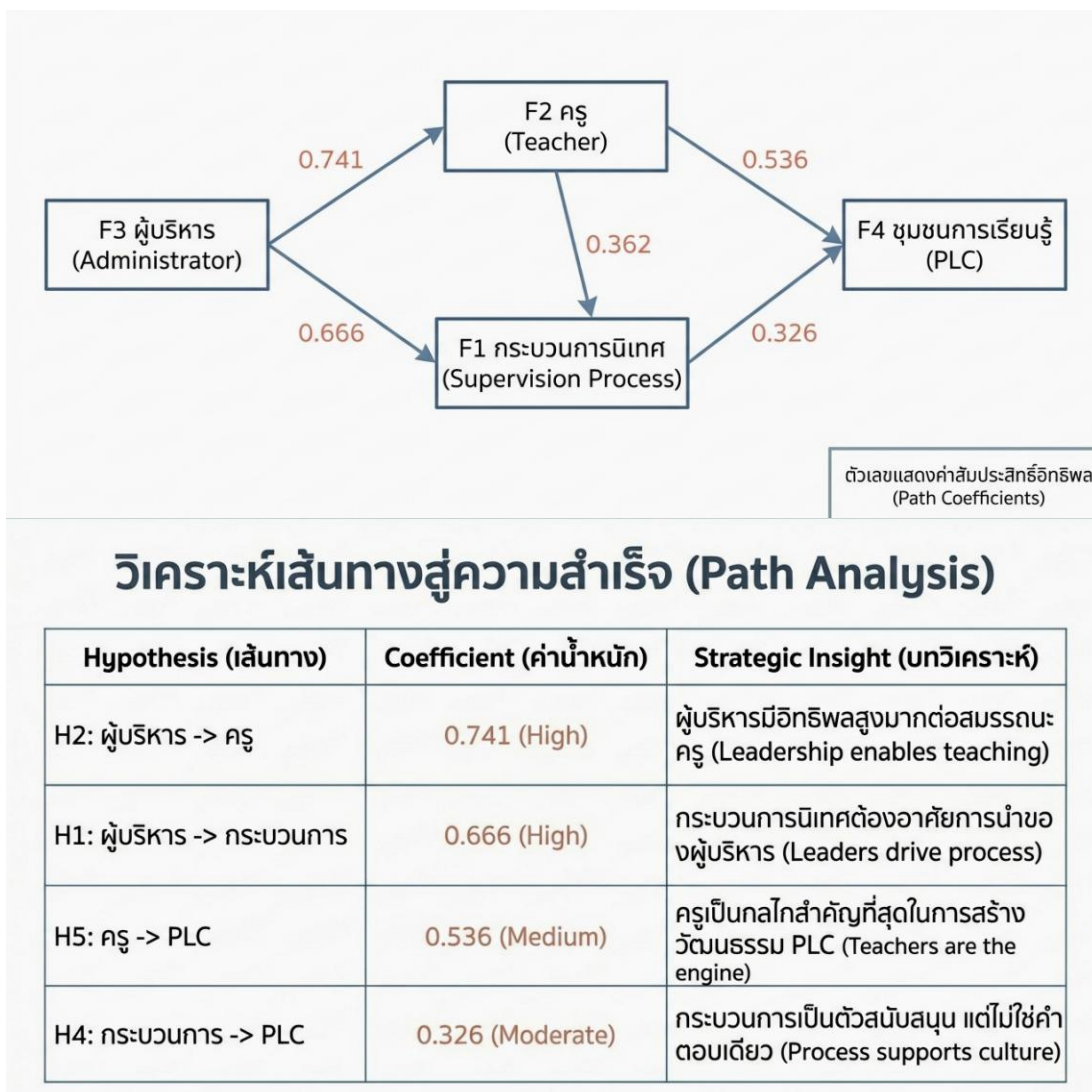
ระยะที่ 2 การตรวจสอบความถูกต้องของโมเดลการพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม มีการดำเนินการ ดังนี้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) ขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้รูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่ง การเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้วิจัยเสนอผล การวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ผลการศึกษารายองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของรูปแบบ ผู้บริหารสถานศึกษา ครูและบุคลากรทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม จำนวน 520 คน ที่ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็น ต่อการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม ส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทุกองค์ประกอบ องค์ประกอบที่ 1 การนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.74) โดยตัวบ่งชี้ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การประเมินและสะท้อนผลร่วมกัน ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.74) องค์ประกอบที่ 2 สมรรถนะ การนิเทศภายในของครู โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = 0.70) โดยตัวบ่งชี้ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การวิจัยและนวัตกรรมในชั้นเรียน ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.72) องค์ประกอบที่ 3 สมรรถนะการนิเทศภายในของ ผู้บริหารสถานศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.59) โดยตัวบ่งชี้ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ภาวะผู้นำ เชิงวิชาการ ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = 0.73) องค์ประกอบที่ 4 ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 0.78) โดยตัวบ่งชี้ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การเรียนรู้ที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.79)

ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลการวัดกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ เชิงยืนยัน (CFA) แสดงว่าโมเดลการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับ ที่เหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องที่สำคัญ ได้แก่ $\chi^2 = 0.082$, $df = 6$, $\chi^2/df = 3$, P-Value = 0.067, CFI = 0.952, TLI = 0.968, RMSEA = 0.040, SRMR = 0.045, $p < .01$ ตัวบ่งชี้ทั้งหมดมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (λ) ตั้งแต่ 0.646 - 0.936 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าโมเดลมีความตรงเชิงโครงสร้าง ตัวบ่งชี้ที่มี ค่าน้ำหนักสูงสุดในแต่ละองค์ประกอบ ได้แก่ การปฏิบัติร่วมกัน ($\lambda = 0.917$), การวิจัยและนวัตกรรมในชั้นเรียน ($\lambda = 0.917$), การจัดระบบนิเทศภายในสถานศึกษาและประเมินคุณภาพการศึกษา ($\lambda = 0.936$), และการเรียนรู้ ที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ($\lambda = 0.895$)

ผลการตรวจสอบความสอดคล้องและกลมกลืนขององค์ประกอบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม ที่พัฒนาขึ้น เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา มหาสารคาม โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis : CFA)

เพื่อยืนยันองค์ประกอบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมที่พัฒนาขึ้น เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้วิจัยจึงได้ตรวจสอบ ความสอดคล้องกลมกลืนขององค์ประกอบหลักกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังภาพที่ 1



ภาพที่ 1 สรุปผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

จากภาพที่ 1 สรุปผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันแสดงให้เห็นว่า โมเดลการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับ ดีมาก ตัวบ่งชี้ทั้งหมดมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.646 - 0.936 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งหมายความว่าโมเดลนี้มีความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาและประเมินการนิเทศภายในเพื่อเสริมสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาได้อย่างเหมาะสม

ระยะที่ 3 ผลการพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมที่พัฒนาขึ้น เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis : CFA) ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. พัฒนารูปแบบหรือโมเดลที่เป็นต้นแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมที่พัฒนาขึ้น เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม รูปแบบ PT-DPLC MODEL เป็นการบูรณาการระหว่างการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม (Participatory Supervision) กับแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) โดยมีวงจร PDCA เป็นกลไกขับเคลื่อนหลัก เพื่อให้ผู้บริหารและครูสามารถพัฒนาศักยภาพการนิเทศ การเรียนรู้ และนวัตกรรมในสถานศึกษาอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน



ภาพที่ 2 PTDPLC MODEL

จากภาพที่ 2 ผลการประเมินเชิงปริมาณของความเหมาะสมและความเป็นไปได้ที่เป็นต้นแบบ (Prototype) ของรูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม ผู้วิจัยได้ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 15 ท่าน และผู้บริหารสถานศึกษา ครูหัวหน้าวิชาการ ครูวิชาการ จำนวน 30 ท่าน รวมผู้ประเมินทั้งสิ้น จำนวน 45 ท่าน ประเมินความเป็นไปได้และความเหมาะสมของรูปแบบ ดังตารางที่ 1



ตารางที่ 1 ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม

องค์ประกอบของรูปแบบ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้		
	$\bar{X}$	(S.D.)	ระดับ	$\bar{X}$	(S.D.)	ระดับ
1. หลักการและเหตุผล	4.35	(0.61)	มาก	4.43	(0.55)	มาก
2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบ	4.55	(0.64)	มากที่สุด	4.46	(0.59)	มาก
3. เนื้อหาสาระของรูปแบบ	4.50	(0.61)	มาก	4.56	(0.65)	มากที่สุด
4. วิธีการพัฒนารูปแบบ	4.55	(0.68)	มากที่สุด	4.43	(0.63)	มาก
5. ขั้นตอนดำเนินการตามวงจร PDCA	4.63	(0.59)	มากที่สุด	4.68	(0.63)	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล	4.62	(0.52)	มากที่สุด	4.67	(0.50)	มากที่สุด
รวมภาพรวมทั้งฉบับ	4.54	(0.61)	มากที่สุด	4.53	(0.60)	มากที่สุด

อภิปรายผล

การวิจัยการพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม สามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม 2) สมรรถนะการนิเทศภายในของครู 3) สมรรถนะการนิเทศภายในของผู้บริหารสถานศึกษา และ 4) ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ซึ่งเป็นสาระสำคัญที่สะท้อนความครบถ้วนของการนิเทศภายในทั้งในมิติกระบวนการ สมรรถนะ และผลลัพธ์ของการพัฒนาสถานศึกษา ทั้งนี้ เนื่องจากการนิเทศภายในในบริบทสถานศึกษามัธยมศึกษาจำเป็นต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของผู้บริหารและครูอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การวางแผน การปฏิบัติ การประเมินและสะท้อนผล ตลอดจนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้สมรรถนะของครูและผู้บริหารได้รับการพัฒนาไปพร้อมกับการเสริมสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ร่วมกันในโรงเรียน

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้อง วิเชียร วงศ์ใหญ่ และสุวรรณา กาญจนลาภ ที่ศึกษารูปแบบการนิเทศภายในโรงเรียนมัธยมศึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวภาคณ์ เขาวนะสิริธรรม ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้ ของวิทยาลัยชุมชนเมืองแห่งกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาในการดำเนินงาน ตามแนวคิดองค์ประกอบขององค์กรแห่งการเรียนรู้และแนวทางการพัฒนาวิทยาลัยชุมชนเมืองแห่งกรุงเทพมหานครให้มุ่งไปสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้ โดยประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 29 คน ประกอบด้วยผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ทั้งหมดของวิทยาลัยฯ (เสาวภาคณ์ เขาวนะสิริธรรม, 2560) ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการดำเนินงาน ตามแนวคิดองค์กรแห่งการเรียนรู้ ได้แก่ บุคลากรยังขาดความเป็นเลิศส่วนบุคคล ขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ขาดการสร้างวิสัยทัศน์ของตนเองให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของวิทยาลัย ขาดแรงจูงใจ ในการปฏิบัติงานร่วมกันเป็นทีม และขาดทักษะการคิดเชิงระบบ แนวทางการพัฒนาสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้ของวิทยาลัยชุมชนเมืองแห่งกรุงเทพมหานคร คือ ปรับปรุงบรรยากาศองค์กรให้เอื้อต่อการเป็น องค์กรแห่งการเรียนรู้ สนับสนุนส่งเสริมให้มีการแสดงความคิดเห็นในมุมมองที่หลากหลาย พัฒนาศักยภาพด้านความคิดและความเป็นเลิศส่วนบุคคล ส่งเสริมกระบวนการและการดำเนินการเรียนรู้ที่ เป็นรูปธรรม และพัฒนาระบบบริหารจัดการที่เอื้อต่อการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้

2. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA)

ผลการวิจัยพบว่า โมเดล PTD PLC มีความสอดคล้องและกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในระดับดีมาก โดยตัวบ่งชี้ทุกตัวมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงและมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าโมเดลมีความตรงเชิงโครงสร้างและสามารถอธิบายโครงสร้างของการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมได้อย่างเหมาะสม

ทั้งนี้ เนื่องจากองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของโมเดลได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบจากการสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งข้อมูลจากผู้ทรงคุณวุฒิและโรงเรียนต้นแบบ ทำให้โครงสร้างของโมเดลสะท้อนสภาพการดำเนินงานด้านการนิเทศภายในของสถานศึกษาได้อย่างแท้จริง

ผลการวิจัยสอดคล้อง พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพียรวิทย์ ยินดีสุข ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแนวทางการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 โดยความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 พัฒนาแนวทางสู่ความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน จำนวน 264 คน ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 อยู่ในระดับมาก สภาพที่พึงประสงค์โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้การพัฒนาแนวทางสู่ความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 พบว่า มีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ความเป็นไปได้โดยรวมอยู่ในระดับมาก (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพียรวิทย์ ยินดีสุข, 2559)

3. ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ PTD PLC Model

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบ PTD PLC Model มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำไปใช้จริงอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งในภาพรวมและรายด้าน โดยเฉพาะด้านเนื้อหาสาระและขั้นตอนการดำเนินงานตามวงจร PDCA ซึ่งเป็นสาระสำคัญที่สะท้อนความพร้อมของรูปแบบในการประยุกต์ใช้ในบริบทสถานศึกษา

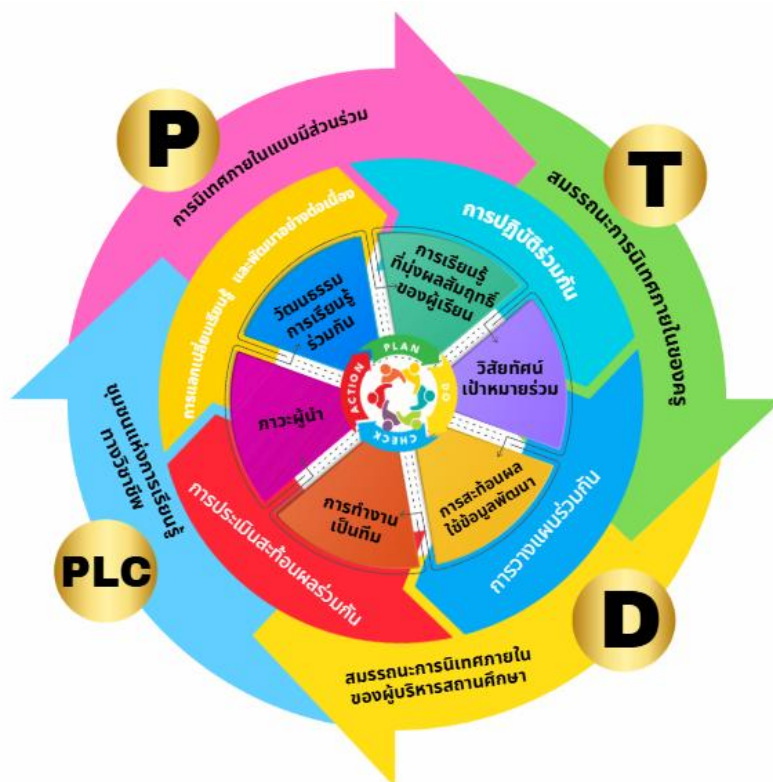
ทั้งนี้ เนื่องจากรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีโครงสร้างที่ชัดเจน ครอบคลุมตั้งแต่หลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการดำเนินงาน บทบาทของผู้เกี่ยวข้อง และการวัดประเมินผล ทำให้สถานศึกษาสามารถนำไปปรับใช้ได้เป็นอย่างดี และสอดคล้องกับบริบทจริง ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดการบริหารคุณภาพและการพัฒนาองค์กรแห่งการเรียนรู้ ที่เน้นการมีส่วนร่วม การติดตามประเมินผล และการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยที่ชี้ว่า รูปแบบการนิเทศที่เป็นระบบ เปิดโอกาสให้ครูและผู้บริหารมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และพัฒนา จะช่วยเสริมสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ และนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการศึกษาอย่างยั่งยืน ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมบัติ ท้ายเรือคำ พบว่า รูปแบบการนิเทศที่มีขั้นตอนชัดเจนตาม PDCA จะมีความเป็นไปได้สูงในการนำไปใช้จริง (จิตติรัตน์ แสงเลิศอู๋, 2560) และสมบัติ ท้ายเรือคำ พบว่า หลักการในการสร้างแบบประเมินที่ข้อคำถามต้องถูกสร้างขึ้นตามกรอบของแนวคิด ของทักษะมนุษยการออกแบบแบบประเมินจะต้องมีความเหมาะสมกับประเด็นที่ต้องการศึกษา นั่นคือ ทักษะ มนุษย์ทั้ง 8 คุณลักษณะ ประกอบด้วย การตระหนักรู้ในตนเองความยืดหยุ่น การจัดการอารมณ์การมองโลกในแง่ดี การร่วมรู้สึก การแบ่งปัน ความรับผิดชอบ และความซื่อสัตย์โดยพิจารณาขอบข่ายของข้อมูลทั้งหมด (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2559) จากแนวคิดและการศึกษาที่เกี่ยวข้องทั้ง 19 แหล่งองค์ความรู้เพื่อสร้างข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะที่ ต้องการประเมิน อีกทั้งเลือกรูปแบบของข้อคำถามให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย ด้วยการสร้างประเด็นคำถาม อย่างครอบคลุม คำถามมีความชัดเจน ตรงประเด็น ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ซึ่งดังที่กล่าวมานั้นเป็นส่วนสำคัญอัน ช่วยให้ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับทักษะมนุษย์ของเยาวชนกลุ่มเป้าหมาย การวิจัยนี้ได้ดำเนินการดังกล่าวจึง สามารถสร้างแบบประเมินทักษะมนุษย์สำหรับเยาวชนที่เข้ารับ



การศึกษานอกระบบได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ ญัฐชา จันทรรดา พบว่า รูปแบบการนิเทศงานวิชาการภายในโรงเรียน ฯ (คู่มือ ฯ) ที่ได้จาก แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน สอดคล้องและเป็นแนวทางเดียวกันในด้านความสำเร็จของการนำไปใช้ “มากที่สุด” (ญัฐชา จันทรรดา, 2561) นำไปสู่การปฏิบัติจริงได้ต่อไป (บุญสุข อินทก่องงาม, 2561) แบบการนิเทศเพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา มี 4 องค์ประกอบ คือ หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการนิเทศ และเงื่อนไขความสำเร็จ คุณภาพตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ และการทดลองใช้อยู่ในระดับมากที่สุด

องค์ความรู้ใหม่

ผลการวิจัยได้สังเคราะห์เป็น PTD PLC Model ซึ่งเป็นรูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมที่บูรณาการสมรรถนะการนิเทศของผู้บริหาร-ครู เข้ากับ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) และขับเคลื่อนด้วยวงจร PDCA เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้นับฐานข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างเป็นระบบและยั่งยืน โดยโครงสร้างของโมเดลประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ 1) P - Participatory Supervision การนิเทศแบบมีส่วนร่วมเน้นการมีเสียงและบทบาทของครูทุกคนในการพัฒนา 2) T - Teacher Supervision Competency การเสริมพลังสมรรถนะครูด้านการนิเทศ การวิจัย และนวัตกรรมการสอน 3) D - Director Supervision Competency ภาวะผู้นำเชิงวิชาการของผู้บริหารที่ใช้ข้อมูลตัดสินใจ สนับสนุนทรัพยากร และกำกับติดตามอย่างใกล้ชิด 4) PLC - Professional Learning Community การสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ร่วมกันแบบสะท้อนผลและต่อเนื่องโมเดลกำหนดกลไกขับเคลื่อนผ่าน 4 ขั้นตอน PDCA คือ การวางแผนร่วมกัน, การปฏิบัติร่วมกันผ่านนิเทศเชิงรุก, การสะท้อนผลร่วมกันด้วยข้อมูล, และการยกระดับคุณภาพสู่รอบต่อไป ส่งผลให้เกิดระบบนิเทศที่มีความต่อเนื่อง นำไปสู่ ครูมืออาชีพ โรงเรียนมีคุณภาพ และผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างยั่งยืน



ภาพที่ 3 รูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วม เพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม ที่พัฒนาขึ้น

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยการพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม พบว่า รูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาระบบนิเทศภายในของสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยในการนำผลการวิจัยไปใช้ โรงเรียนควรเริ่มจากการทดลองใช้รูปแบบในลักษณะโรงเรียนนำร่อง เพื่อประเมินความเหมาะสมของกระบวนการ เครื่องมือ และบทบาทของผู้เกี่ยวข้อง ก่อนขยายผลในระดับทั้งโรงเรียน ควบคู่กับการจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบอย่างเป็นทางการ และการพัฒนาระบบ Coaching และ Mentoring ภายในโรงเรียน เพื่อส่งเสริมการสะท้อนผล การติดตามงาน และการเรียนรู้ร่วมกันของครูและผู้บริหาร นอกจากนี้ ควรส่งเสริมให้ครูใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ เช่น การวิจัยในชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน เป็นฐานในการพัฒนาการสอนและการนิเทศภายใน พร้อมทั้งใช้เทคโนโลยีดิจิทัลสนับสนุนกระบวนการนิเทศเพื่อเพิ่มความต่อเนื่อง โปร่งใส และตรวจสอบได้ สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาผลของการนำรูปแบบไปใช้จริงในระยะยาว ขยายบริบทการศึกษาไปยังพื้นที่อื่น รวมถึงศึกษาผลกระทบของรูปแบบต่อผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน และบทบาทภาวะผู้นำเชิงวิชาการของผู้บริหาร เพื่อพัฒนาและยกระดับรูปแบบการนิเทศภายในแบบมีส่วนร่วมให้มีความสมบูรณ์และยั่งยืนยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- จิตติรัตน์ แสงเลิศอุทัย. (2560). คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร, 7(1), 1-15.
- ณัฐชา จันทร์ดา. (2561). การพัฒนารูปแบบการนิเทศงานวิชาการภายในโรงเรียนของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จังหวัดชลบุรี. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นพพรณ อินตะวงศ์. (2565). การพัฒนารูปแบบการนิเทศโดยใช้ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) ในการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เพื่อพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 โรงเรียนตรุดวิทยาทะบอล เมืองน่าน (บ้านสวนตาล). วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม, 9(3), 426-442.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- บุญสุข อินทก้องงาม. (2561). การพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในด้านการวิจัยการเรียนรู้การสอนของครูผู้สอนสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในเครือข่ายการนิเทศกลุ่มจังหวัด เครือข่ายที่ 15. วารสารวิทยาลัยนครราชสีมา, 12(1), 34-46.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข. (2559). การจัดการเรียนรู้เชิงรุก. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2559). การพัฒนาแบบสอบถามและแบบวัดทางจิตวิทยา. วารสารวิจัยเพื่อพัฒนา สังคมและชุมชนมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 3(1), 35-48.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม. (2568). รายงานผลการดำเนินงานประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567. มหาสารคาม: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม.
- เสาวภาคณ์ เขาวนศิริธรรม. (2560). การพัฒนาสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้ของวิทยาลัยชุมชนเมืองแห่ง กรุงเทพมหานคร. วารสารการจัดการสมัยใหม่, 15(2), 57-66.